

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ УЗ ПОШТОВАЊЕ ЕПИДЕМИОЛОШКИХ МЕРА, ПРВИ ПУТ ИЗВЕДЕН БАЛЕТ „МАМАЦ“, АУТОРКЕ САЊЕ НИНКОВИЋ; ВИШЕМИНУТНИ АПЛАУЗИ ОДУШЕВЉЕНЕ ПУБЛИКЕ

Нова премијера Народног позоришта

Савремени балет „Мамац“, ауторке Сање Нинковић, премијерно је изведен 20. децембра у подне на Великој сцени, у оквиру пројекта „Млади кореографи“.

Одушевљена публика дуго је, после завршетка представе, бурним аплаузом и узвицима „браво“ поздрављала протагонисте овог врхунског уметничког догађаја организованог уз ограничен број места у сали и уз поштовање свих мера заштите које прописује Кризни штаб у вези са епидемијом вируса корона.

У раду на балету „Мамац“ кореографкиња и ауторка либрета Сања Нинковић кренула је од тезе да је савремени човек, у садашњем тренутку и свакодневици сопственог живота, своју склоност ка стварању зависности од лаких садржаја и површне забаве, почео да прихвата као неминовност.

Призната балетска уметница,

ЈОШ ЈЕДНА БАЛЕТСКА ПРЕМИЈЕРА У ФЕБРУАРУ

Уколико не буде нејредвиђених околности у вези са епидемиолошким ситуацијом, већ 9. фебруара очекује нас нова балетска премијера – „Седм смртних грехова“. Кореограф и аутор либрета је Игор Пасић који је солистичке улоге поверио Милану Русу, Бојани Жејарац, Тијани Шебез, Јовици Бејојеву, Николу Бианку и Карлосу Рене Алварату.

која је већ две деценије стална чланица ансамбла Балета Народног позоришта, желела је да кроз ову представу, у трајању од непуних сат времена, пронађе и одговор на

питање како испричати причу о губитку, суочавању, пребољевању, притиску и проблемима, у условима човекове скраћене пажње и изборити се са захтевима и потребама за малом дозом привидног растерећења, које израста у начин живота?

Шта је мамац за нашу пажњу, открива свако када остане сам пред собом, у тишини позоришне сале.

Улоге су остварили Дејан Коларов, Милош Маријан, Николо Бјанко, Бранко Сарић, Карлос Алварато, Олга Олћан, Ивана Савић Јаћић, Бранкица Мандић, Ада Распор, Љиљана Велимиров, Дејана Златановски Бојана Жејарац Кнежевић, Хозе Иглесиас и Душан Милосављевић.

У ауторској екипи су Маја Ђурчић и Марко Ђукић (композитори), Јасна Сарамандић (сценограф), Ида Игњатовић (костимограф) и Маја Бајчетић (асистент кореографа). Репризе, такође, с великим успехом изведене су 22. и 25. децембра.

Пројекат „Млади кореографи“ покренула је дирекција Балета Народног позоришта у Београду са циљем да пружи шансу и отвори нови простор младим, креативним балетским ствараоцима.

У извештају Новинске агенције „Танјуг“, између осталог, наведено је да су солисти ансамбла Балета Народног позоришта „у савременом плесном комаду којег се не би стидиле светске позоришне сцене, дочарали идеју кореографкиње да је отпор заглупљивању маса кроз терор визуелне селфи субкултуре један о императива глобалној доминацији спреге политичких елита и мултинационалних корпорација“. На крају текста оцењено је да је Народно позориште у Београду „балетом *Мамац* направило авангардни искорак у свом репертоару и на промишљен начин завршило 2020. годину“.

■ М.Б. ■

**Упркос
свему,
удахнимо
уметност!**

**Будимо одговорни.
Заштитимо себе и
друге!**

#DigitalnaSolidarnost
#BudiOdgovoran

КОРОНА
ВИРУС
COVID-19

**Останимо
заједно**

ЗАВРШЕН РАД НА НОВОЈ ДРАМСКОЈ ПРЕДСТАВИ

„Орландо“ Вирџиније Вулф припремљен, али чека повољније епидемиолошке услове

Представа „Орландо“ по роману Вирџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар и режији Бојана Ђорђева, за коју је завршни монолог написао Горан Ферџец, завршена је и спремна за премијеру.

Представа је средином децембра изведена за Уметнички савет Народног позоришта, а премијера за публику ће се одржати када се за то стекну епидемиолошки услови.

Редитељ Бојан Ђорђевић је своју концепцију базирао на

идеји да се у различитим извођењима смењују глумац и глумица.

Глумица, која тумачи Орландо је Ива Милановић, студенткиња ФДУ (у класи професора Срђана Карановића), а глумац

Драган Секулић је завршио студије ФДУ.

Пробе „Орланда“ су почеле 6. јуна ове године. Представа је рађена током трајања епидемије вируса Корона 19 и све време су поштоване про-

писане епидемиолошке мере.

Орландо је познат као најдуже љубавно писмо на свету – упућено Вити Саквил Вест, ари-

стократкињи и песникињи која је послужила Вирџинији Вулф за обликовање овог чудесног хероја који после двеста година живота постаје хероина и након још триста година, у својој тридесет и петој, коначно успева и да објави свој рукопис поеме „Храст“, на датум објављивања самог романа...

У подели су и Александра Николић, Сена Ђоровић, Вања Ејдус, Калина Ковачевић, Никола Вујовић, Павле Јеринић, Милош Ђорђевић и Зоран Ђосић. Ауторски тим представе чине и Сениша Илић (сценограф), Маја Мирковић (костимографкиња), Лука Папић (композитор), Чарни Ђерић (сценски покрет), Дијана Маројевић (сценски говор)...

■ Р.П.Н. ■

СЛАВНИ МУЛТИМЕДИЈАЛНИ УМЕТНИК ЈАН ФАБР, ЕКСКЛУЗИВНО ЗА „ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ“

Почаствован сам Печатом Народног позоришта, посвећујем га великом глумцу Слободану Бештићу

подсећања ради, аутор представе „Ноћни писац“ (текст, сценографија и режија), у извођењу Слободана Бештића, која је с великим успехом премијерно изведена 22. фебруара ове године на Сцени „Раша Плаовић“. Стручна критика дочекала је с огромним одушевљењем овај наслов, а исто тако прихвата га и публика. У ексклузивној изјави за „Позоришне новине“ Фабр каже да се искрено обрадовао том престижном признању.

„Веома сам почаствован овом наградом. Посвећујем је великом и озбиљном глумцу Слободану Бештићу. Увек је лепо добити награду за свој рад у позоришту. Ноћни писац је успешна продукција. Скоро сам добио још две значајне награде - за италијанску и руску верзију продукције“, каже Фабр, један од најистакнутијих и најстражнијих стваралаца данашњице - позоришни редитељ, сценариста, кореограф, сценограф и визуелни уметник.

С поносом истиче да му је вео-

ма драго што се „Ноћни писац“ с великим успехом игра у Србији.

„Још једном понављам: заслуге

иду сјајном наступу Слободана Бештића. Наравно, захваљујем се и страственој српској публици која одавно прати мој рад, још од осамдесетих када смо на Битефу гостовали са представом *Моћ позоришних лудости*, па све до *Планине Олимп* - у славу културне историје, која је отворила Битеф пре три године. И ту је публика реаговала веома позитивно - са дугим стајаћим овацијама од 50 минута. Увек је добро наступати за љубитеље позоришта из Србије. Знате кад им се нешто допадне, али исто тако је и

видљиво кад им се нешто не свиђа“, примећује Фабр.

На крају додаје да, уколико то епидемиолошки услови буду дозволили, планира да ускоро поново дође у Народно позориште у којем би, са члановима своје трупе Трублејн, одржао Радионицу. Такође, напомиње, да би том приликом, у сарадњи са Институтом за уметничку игру, требало да буде промовисана његова нова књига.

„На њој радим већ десет година, са професором и позоришним сценаристом Лук Ван ден Дриесом и својим *рајницима лејоше* - Ивановом Јозић, Анабелом Шанбон и Седриком Шароном. Ово троје невероватних извођача на сцени су више од две деценије и веома су озбиљни учитељи мог размислања о позоришту и вежбању. Књига се зове *Од уметности до игре - водич за извођаче 21. века*. Радујем се свом повратку у прелепи Београд, град позитивне енергије“, поручује Јан Фабр.

■ М. Безбрадица ■

Мултимедијални белгијски уметник светског гласа Јан Фабр недавно је, поводом 22. новембра, Дана Народног позоришта, одлуком управнице Иване Вујић, добио Награду Печат која се додељује за уметнички допринос животу и раду Народног позоришта. Свестрани Фабр је,

ПЕЧАТ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА УРУЧЕН БОЖАНИ ЈОВАНОВИЋ

Народно позориште не заборава своје доајене

Управница Народног позоришта Ивана Вујић, обишла је костимографкињу у пензији Божану Јовановић и уручила јој Печат Народног позоришта, значајно признање којим је одликована поводом Дана Народног позоришта 22. новембра.

Божана Јовановић је костимографкиња која је цео свој живот посветила креирању костима

за уметнике, а највећи део своје каријере провела у Народног позоришту које јој је било и друга кућа.

Импозантна биографија ове уметнице говори да је у својој каријери израдила костиме за више стотина велелепних представа Дrame, Оперe и Балета у Народног позоришту, многим позориштима у Србији, а тражила су је позоришта из целе Европе.

Радила је и на филму и телеви-

зији, добитница је многих значајних награда.

Данас, у 90 тој години, живи у свом дому на Звездари и радује се сусретима са колегама из своје некадашње куће на Тргу Републике.

Посета је уприличена уз све мере епидемиолошке заштите.

Престижно признање - *Печат Народног позоришта* додељен је и оперским дивама Бреди Калеф и Милки Стојановић.

■ Р.П.Н. ■

ИНТЕРВЈУ: СЛОБОДАН БЕШТИЋ, ПРВАК ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Рад са Јаном Фабром био је мастер клас

Представа „Ноћни писац“, која у монодрамској форми „открива моћи катарзичне, истинске, дионизијски разорне уметности“, већ пуних десет месеци, наилази на неподељене реакције публике, без обзира да ли се изводи на Сцени „Раша Плаовић“, на којој је премијено одиграна 22. фебруара или на неком од гостовања по Србији. И критика је, такође, јединствена у изношењу ласкавих оцена за овај наслов настао по текстовима и у режији славног ликовног и позоришног уметника Јана Фабра и извођењу свестраног Слободана Бештића који је недавно добио Награду Народног позоришта за најбоље индивидуално премијерно уметничко остварење у оквиру репертоара националног театра у сезони 2019/2020.

У интервјуу за „Позоришне новине“, Бештић истиче да се веома радује успеху представе у којој се осликава читав један нови, необични, револуционарно разоран свет, обојен фламанским духом, зачудним и заводљивим у својој сликовитости.

„Име Јана Фабра код нас је веома добро познато, као и његов уметнички рад у ликовним уметностима и позоришту. Сигуран сам био да ће премијера изазвати интересовање, али да би представа живела на репертоару, мора да комуницира са публиком. Испоставило се да смо успели, с обзиром на интересовање и коментаре људи који су представу гледали“.

● **Представа се, између осталог, издваја и по вашој маестралној глуми где током нешто више од једног сата, веома прецизно и духовито тумачите Фаброво „креативно лудило“ и његове**

мисли везане за дневне активности, обиље неодољивих идеја и амбициозних пројеката, као и ноћно бивствовање, када се креативност стапа са бесом и промишљањем о животу, љубави и сексуалном аспект у телесне енергије. Колико се рад на једној таквој, изузетно комплексној и веома захтевној, улози разликовао од свега онога што сте до сада радили у позоришту?

Представа је већ била постављена, видео сам снимак италијанског колеге, и очекивао да за тих неколико дана договоримо детаље и прилагођења. Највише ме је заокупљало учење текста и памћење детаља са снимка, тако да сам већ на првој проби са Јаном доживео изненађење. Имали смо праву читајућу пробу, анализирајући и тумачећи текст, као да почињемо испочетка. То ми је дало сигурну основу на којој могу глумачки да градим лик. Касније ми је то много помогло и у мизансценским пробама. Нека решења је мењао и прилагођавао мојим средствима и могућностима. То је био

најзубудљивији и најтежи део рада. На лицу места ми је давао задатке, гледајући веома пажљиво шта нудим као глумачка решења. Изненађивао ме је захтевима за говор, покрет, глас и плес, јер се инспирисао мојим средствима. Сваки детаљ је битан, укључујући и како дишем на сцени. Такав рад сам доживео код Еуђенија Барбе, Романа Виктјука или Стафана Валдемара Холма, али Фабр има и своју перформативну страну, и решења су понекад веома бизарна и храбра. Понекад су та решења на ивици разума јер прелазе у ирационално и метафизичко позориште.

● **Са Фабром сте, неколико дана, спремали представу и у његовој, светски познатој и успешној, компанији „Трублејн“ из Антверпена. Шта бисте издвојили као највредније искуство које сте стекли током свог краткотрајног боравка у Белгији?**

Радио сам непосредно, један на један, са великим мајстором режије, шта више могу да пожелим?

Потпуно ми се посветио. То је био мастер клас. Он је веома заинтересован и за класичан глумачки израз, рад на тексту, мисаоној и говорној радњи, психолошким нијансама, колико и за перформативни израз. Учио сам како да спојим различите техничке захтеве, који често делују неспојиви: мисао, говор, покрет, звук, тишине, плес, ирационалност која преплављује тамом. А у тами светлост... Огроман унутрашњи рад, а споља једноставност и лакоћа.

● **Играте и на филму и телевизији, али сте своје најзначајније улоге, ипак, остварили у позоришту. Како, као драмски уметник који му је веома одан, видите из садашње перспективе друштвену улогу, не само, театра, него и уметности, уопште. Који су њихови домети?**

Имам утисак да се код нас, телевизија нарочито, али нажалост и филмска уметност, нерадо баве друштвеним темама са критичког аспекта. У позоришту, сада говорим о класичном драмском тексту, не о мјузиклу и лаганим комедијама, постоји бар хтење да се поставе кључна питања о човеку и друштву. Не успемо увек, али смо свесни и друштвене, корективне улоге позоришта, уметности уопште. Са тржишног аспекта, комерцијални су забавни, лагани садржаји. То се продаје. Пекар пече хлеб народу, глумца га забавља. А уметник га подсећа зашто вреди јести и забављати се, о чему мислимо у бесаним ноћима.

● **Може ли се, упркос свему, казати да је позориште, ипак, последњи корективни фактор друштва?**

У уметности - да. И филм има ту моћ, али је код нас бар, веома ретко користи. Телевизијске серије још ређе и бојаљивије. Позориште је по дефиницији колективна уметност, за разлику од ликовне и музичке, и његов је утицај на друштво значајнији због тога. Када су уништене институције које би требало да коригују неправде и проблеме које друштво гура под тепих, неко мора да проговори. Али позориште не нуди решења, него поставља права питања, нови угао гледања на ствари, који људе може да промени изнутра, да их охрабри, освети и некако активира на промену става.

● **Да ли вас је и колико, не само као уметника, него и човека, променило ово време пандемије корона вируса?**

Увукао сам се у себе. Преиспитујем се. Ко сам сада, шта ћу даље са каријером, животом?

● **Поменула пандемија, између осталог, пореметила је и ваше планове у вези са наставком сарадње са Јаном Фабром и његовом компанијом. Каква је тренутна ситуација, верујете ли да ће до наставка сарадње доћи у неко скорије време?**

Тешко. Код њих је криза и већа него код нас. ТруBLEЈн је приватно позориште, лабораторија, која се издржава играњем представа. Када их нема, нема ни новца а ни осталих услова за рад. Мислим да се сада сви боримо за опстанак позоришне уметности на суровом неуметничком тржишту.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ: КАЛИНА КОВАЧЕВИЋ, СТАЛНА ЧЛАНИЦА АНСАМБЛА ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Глумац мора да оправда све што игра

овом интигрантном комаду посебан, а истовремено и најзанимљивији утисак на њу оставио, како је истакла, тај процес сазревања људског бића.

„Намерно кажем људског, а не мушкарца или жене, јер је Орландо и једно и друго. Он је савршенство те две разлике које чине једну целину. Зато је Орландо свевремен. Он је и прошлост и садашњост и

будућност. Он је, једноставно, савршенство.

● Осим поменуте принцезе, у представи тумачите још неколико мањих улога...

Да. Иначе, цела ова представа је нешто сасвим друго од онога што сам до сад играла. И зато ме је то инспирисало и чинило срећном. Пријатно

Још од улоге Анице Грандфилд у остварењу Љубише Самарцића „Јесен стиже Дуњо моја“, са којом је пре 16 година закорачила на велика врата у свет филмске уметности, глумица Калина Ковачевић градила је своју каријеру стрпљиво и веома успешно свесна да се само вредним и преданим радом може нешто постићи. Недуго после тога, на Факултету драмских уметности у Београду дипломирала је са непуним 21 годином и то са оценом десет.

Постала је слободни уметник, а сваком новом улогом, стицала је наклоност не само публике, већ и стручне критике и, наравно, колега. Ређали су се позиви

за нове пројекте, па је тако 2006. године први пут закорачила и на сцену Народнoг позоришта у Београду заигравши Ирину, једну од главних јунакиња чувене Чеховљевог драме „Три сестре“, у режији Виде Огњеновић. Након тога, под истим кровом, уследиле су и улоге у представама „Велика драма“, „Призори егзекуције“, „Веселе жене Виндзорске“... а средином 2012. године примљена је у стални ангажман. На актуелном репертоару тренутно игра у пет наслова, а последњих неколико месеци, спремала је улогу руске принцезе Саше Ал у комаду „Орландо“, према чувеном роману Вирџиније Вулф, у режији Бојана Ђорђевића и драматизацији Тање Шљивар. Представа је завршена и спремна за премијеру која ће бити одржана када се за то стекну епидемиолошки услови.

У интервјуу за „Позоришне новине“ Калина открива да је у

ће открити на самој представи. У сваком случају морала сам доста да радим на својој кондицији да се тај физички напор не би осетио у говору. Сценографија аутора Синише Илића и њен колорит су допринели Орландовој интигрантности. Сви у представи играмо по више ликова и то је, такође, изазов за глумца, а мислим и за сјајног костимографа Мају Мирковић.

● С којим ликовима, које сте до сада тумачили, можете и пријатно да се поистовестите?

Лоренс Оливје каже: „Загребеш глумца, изађе нови глумац“. Хоћу да кажем, човек је као космос у малом и у њему

Напротив, било је ужасно напорно и, за једно осмогодишње дете, незанимљиво (смех). Моја жеља за глумом се родила кад сам имала 16 година. Мада, морам да признам да сам се до самог краја двоумила између психологије и глуме. И дан данас веома много читам из области психологије, што је врло драгоцено и за глуму.

● Одиграли сте бројне улоге у позоришту, на телевизији и филму. На коју сте најпоноснији, која се посебно издвојила?

Сигурно је то улога Анице Грандфилд у филму „Јесен стиже Дуњо моја“ у режији великана југословенског филма Љубише Самарцића, са којом сам закорачила на велика врата у свет филмске уметности. Након ње су уследиле све остале улоге, што у позоришту, што на телевизији.

● Освојили сте и многе значајне награде – од „Царице Теодоре“, преко „Златне мимозе“, Награде града Београда за допринос у култури, Награде за најбољу глумицу на 16. Фестивалу

позоришта, 22. новембар, припала вам је и Јавна Похвала за резултате у раду од изузетног и посебног значаја за успешну активност Народнoг позоришта у Београду за сезону 2019/2020...

Награде ми веома значе јер су потврда да се налазим на правом месту, што се тиче и професије, а и позоришта. Ја сам веома везана за Народнo позориште у коме играм тренутно у пет наслова и свако признање ме искрено учини срећном, поготово што је Дан Народнoг позоришта, који је 22. новембра, и мој рођендан. Ето једне лепе симболике.

● У данашњем свету у којем су нетрпељивост, мржња и насиље поново у порасту и где се наша планета, већ скоро годину дана, налази на ивици биолошке катаклизме услед пандемије Ковида 19, неопходно је да обновимо нашу духовну снагу. Има ли позориште ту моћ, да својом племенитом улогом, испуни човечанство енергијом и покрене га да се издигне из сопственог пада у амбис?

Лепо питање, дуго ми нису поставили овакво. Достојевски каже: „Лепота ће спасити свет“. Позориште, сигурно сам припада тој лепоти. Ових дана, у овом тешком времену, када је све против човека и онога што чини смисао живота, а то је размена емоција и љубав, француски уметници су се огласили вапајем да сачувамо уметност и културу. И ја им се придружујем. Ја дубоко верујем да ће позориште и уметност победити све ово што нам се догађа. До сад је кроз историју побеђивало. Победиће и сад, хоћу тако да верујем.

■ Микојан Безбрадица ■

Калина Ковачевић као руска принцеза Саша Ал у представи „Орландо“

ми је рад са редитељем Бојаном Ђорђевићем, о коме сам пре тога чула изузетне похвале. И цео процес рада је апсолутно то потврдио. Његова идеја представе у врло занимљивој драматизацији Тање Шљивар је од почетка улила поверење целој екипи, која га је следила и веровала му до самог краја. Моја Саша, руска принцеза, која је једна од значајних појава у Орландовом сазревању је потпуно другачија од онога што је он имао у свом дотадашњем искуству. Долази из велике Русије, са мирисом мрза, снега и леда, непредвидива и само на први поглед хладна, испровоцира у Орланду до тада непознату љубав. Открива мунове лепоте мушко-женског односа. Истовремено, процес рада на улози Саше је био и физички тежак. Цела сцена је у комаду замишљена да се њихова љубав развија на леду. Којим се сценским знацима то постиже у позоришту, публика

постоји све што је могуће. Значи, све што је могуће код човека постоји у нама, само је питање колико смо ми тога свесни и колико храбри да то истражујемо. Немогуће је ни из чега створити нешто... Глумац мора да оправда све што игра и мора да разуме све што је могуће. И не ради се ту о томе да ли су вам нечији ставови и размишљања блиски, него се ради о истраживању улоге коју играмо. Често нешто што нам је блиско не значи загарантован успех.

● Прву улогу, а реч је о једној симпатичној осмогодишњој девојчици, одиграли сте давне 1991. године у телевизијском филму „Мала шала“, по тексту Синише Ковачевића и у режији Александра Ђорђевића. Није ли то, заправо, већ био тренутак када је полако почела да се рађа ваша љубав према глуми?

„Дани комедије“ у Бијељини, „Златне значке“, за допринос развијању културних делатности у Србији... Ове године, недавно, за Дан Народнoг

IN MEMORIAM

Душанка Вукић

Народно позориште се опрашта од величанствене суфлерке, посвећеног професионалца Душанке Вукић која је преминула 1. децембра.

Колектив њеног Народнoг позоришта памтиће је као изузетну личност, омиљену и пожртвовану колегиницу племенитог духа. Наша драга Душанка сахрањена је 4. децембра на Новом гробљу у Београду.

■ Р.П.Н. ■

ПРИМАДОНА ЈАДРАНКА ЈОВАНОВИЋ ЧЛАН
ЖИРИЈА МЕЂУНАРОДНОГ ТАКМИЧЕЊА
ОПЕРСКИХ УМЕТНИКА

Указана ми је посебна част

директор оркестра „Солисти Венети” Ђулиано Карела, као и уметнички директори оперских кућа: Реал из Мадрида, Сао Паоло из Бразила, Краљевске опере у Лијежу, театра Маестранца у Севиљи, Театра у Велансији, Театра Зарзуеле у Мадриду, Опере Лас Палмас, Радијског националног оркестра из Аргентине, Фестивала Доницети у Бергаму, Фондације Перголези, затим, музички критичар из часописа „Кориере дела Сера”, као и други изузетни уметници.

„Ово је посебна част и велико признање за мој целокупни уметнички опус. Изузетно сам поносна што се међу оваквим члановима жирија, кроз моје име, ставља акценат на наше Народно позориште, као и на српски Парламент чији сам члан”, изјавила је Јадранка Јовановић, која је од ове сезоне ментор Оперског студија „Борислав Поповић” при Народном позоришту.

Жири ће оцењивати младе такмичаре у категоријама опере, оперете, мјузикла, зарзуеле, лида и у категорији класичне савремене вокалне музике.

■ Р.П.Н. ■

Првакиња Опере Народног позоришта у Београду, мецосопран Јадранка Јовановић, још једном се нашла у самом врху оперских уметника из читавог света, овога пута као члан жирија Међународног такмичења оперских певача, у организацији италијанске школе певања Фиоренца Ђедолинс 2021, које се ове године други пут одржава виртуелно.

Чланови жирија представљају скуп европске елите посвећене класичној музици и оперском певању. Поред реномираног сопрана Фиоренце Ђедолинс као председника жирија и српске примадоне Јадранке Јовановић, остале чланове чине најпознатија имена из света оперске уметности: тенор Роберто Алања, сопран Ана Пироци, баритони Карлос Алварез и Бруно де Шимоне, диригент и уметнички

IN MEMORIAM: ТИХОМИР ТИКА АРСИЋ (1957-2020)

Путуј принче, тамо далеко

У Београду је 7. децембра после дуге и тешке болести преминуо глумца и дугогодишњи члан ансамбла Дrame Народног позоришта Тихомир Тика Арсић.

Рођен је 1957. године у Земуну, глуму је дипломирао на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Миленка Маричића.

Тихомир Арсић је скренуо пажњу на себе 1981. године када је у Народном позоришту одиграо улогу Ромеа, у Шекспировој драми „Ромео и Јулија”, у режији Стеве Жигона.

Од 1984. године постао је стални члан глумачког ансамбла. Увек је био веран свом позоришту, које је неизмерно волео и у коме је одиграо више значајних улога у класичним и савременим комадима.

Свакако најважнија позоришна улога, за коју је и сам говорио да му је најдража и најбоља коју је одиграо је Рогожин, у „Идиоту” Фјодора Михајловича Достојевског, у режији Стеве Жигона (премијера одржана 22. новембра 1995). За маестрално тумачење Рогожина, колекцији бројних признања које је добио током каријере, придружио је и две најзначајније награде које је освојио управо са том ролом – „Златног витеза” у Москви и Награду „Раша Плаовић” за најбоље глумачко остварење.

Када је реч о Арсићевом ангажману у Народном позоришту, свакако се издваја и наступ у кулној представи „Солунци говоре”, по

тексту Антонија Ђурића и у режији Цисане Мурусидзе.

Арсића ће публика памтити и по монодрами „Тако је говорио Броз”, са којом је почетком деведесетих година прошлог века наступио широм некадашње Југославије одигравши је више од 300 пута.

На дан сахране, у вечерњим сајтима, од 21,00, на YouTube каналу Народног позоришта, стримингом је емисијована драма „Идиот”. Емисијовани снимак је наставио на извођењу одржаном 6. јуна 2001. године. Народно позориште се захваљује РТС-у на усвојеном снимку из своје архиве.

Веома запажене улоге одиграо је и на филму и телевизији.

Сахрана је одржана 12. децембра у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду. Арсић је испраћен уз песму „Тамо далеко”, са заставом Србије преко ковчега.

Колеге су држале говоре глумачкој легенди и присетили су се колико је био велики уметник и

пре свега велики човек. Од Арсића су се, између осталих, опростили и управница Народног позоришта Ивана Вујић, као и колеге из ансамбла Дrame Лепомир Ивковић и Ивана Жигон.

„Какав је данас диван, блистав дан, као 1981. године када си заиграо Ромеа, принца. Какав диван дан, 1981. играо си *Солунци говоре*,

представу која је била забрањивана, па подстицана да се игра, а била је твој искрени Солунски фронт. Искрени пут постојаног принца и сваког глумца који даје своју срж, кост, мозак, све што има и служи. Радили смо прву вежбу на академији заједно, радићемо и даље. Бескрајно смо ти захвални на улогама. Био си постојани принц, јер си током свог живота постао бољи, трудио си се. Био си леп, добар младић, а постао си дубоки принц, озбиљан човек који воли. Човек који не мора да игра а помоћи ће позоришту, другом човеку. Бити бољи то је најтежи задатак свих нас. А позориште нас учи томе да будемо бољи, јер кроз сопствено изграње ми помажемо другоме. Бескрајно сам ти захвална на томе, постојани принче. Пут ти је отворен. О, какав диван дан и крени мирно, чекају те твоје драге колеге Ејдус, Банићевић, Николић. Чекају те нове улоге, чека и публика. И ја те чекам”, рекла је, кроз сузе, Ивана Вујић.

Комеморација Тихомиру Арсићу биће одржана када се за то стекну епидемиолошки услови.

■ М.Б. ■

УПРАВНИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ИВАНА ВУЈИЋ УЧЕСТВОВАЛА НА ОНЛАЈН СЕСИЈИ ЕВРОПСКЕ ТЕАТАРСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ

Корона вирус и уметност

Управница Народног позоришта у Београду Ивана Вујић учествовала је 15. децембра на онлајн сесији Европске театарске конвенције чија је тема била Корона вирус и уметност.

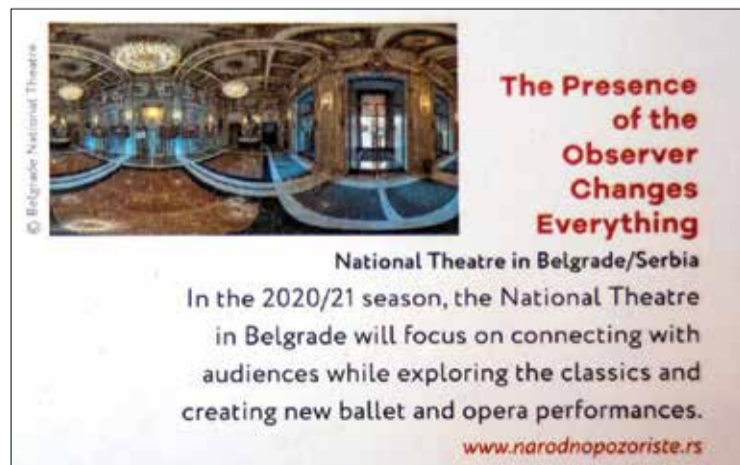
Током виртуелне дискусије под називом „Coffee Breaks” покренуте су неке од важних тема у вези са пандемијом и њеним последицама по европски позоришни сектор.

Овакви мрежни састанци иницирани су на почетку пандемије

Covid-19, са намером да учесници издвоје кратак тренутак за размисање, дискусију и размену са својим колегама из Европске театарске конвенције у циљу даљег развоја креативних идеја и сарадње.

Народно позориште постало је 12. јуна ове године пуноправни члан Европске театарске конвенције и од тада редовно учествује на свим активностима те угледне организације која окупа значајна европска позоришта у циљу међународног повезивања и обогаћивања уметничког рада.

Европска позоришна конвенција основана је 1988. године као платформа за дијалог и интеракцију стремећи ка новој публици

у данашњем европском друштву истичући разноликост европских језика и негујући међусобну сарадњу и уметничку размену широм Европе и ван ње.

Мрежу Европске позоришне конвенције чини више од 40 позоришта из преко 20 европских земаља. Чланство у овој организацији

омогућава разне врсте уметничких и организационих размена.

Документ о пријему у чланство Европске позоришне конвенције потписали су Ивана Вујић, управница Народног позоришта и Серж Рангони, председник Европске театарске конвенције.

■ Р.П.Н. ■

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У ДЕЦЕМБРУ ПРИЛАГОЂАВА СВОЈ РАД СХОДНО УСЛОВИМА ИЗАЗВАНИМ ПОГОРШАЊЕМ СИТУАЦИЈЕ У ВЕЗИ СА ПАНДЕМИЈОМ ВИРУСА КОРОНА

Континуитет уметничке делатности уз епидемиолошке мере

Гала концерт Балета Народног позоришта

Почетком месеца управа Народног позоришта послала је саопштење медијима у којем је истакнуто да ће национални театар у децембру радити у складу са најновијим мера-

Осим премијере „Мамац“, који је два пута изведен и рејризно (22. и 25.12.) иакође, с великим успехом, Народно позориште је својој верној публици током децембра (6.12.) приредило и величанствен балетски Гала концерт. У оквиру драмског репертоара, изведен је „Ноћни ишцац“, а вечерас можеће да погледаше драму Ерика Емануела Шмидта „Мали брачни злочини“ и суица (27.12.) комедију Александра Појовића „Бела кафа“. Данас 26.12. на Великој сцени биће одржан концерт ирвака и солиста Ојере Народног позоришта „Ојера у подне“. Новојодињским гала концертном Балетом Народног позоришта, који ће бити одржан преко суица (28.12.) од 19 часова на Великој сцени, ситуиће се завеса на децембарски репертоар.

ма Кризног штаба, као и да ће се представе и концерти одржавати у матине терминима уз све мере заштите уметника и публике. Трагом те информације, у разговору са уметницима из сва три сектора Народног позоришта, потражили смо одговоре како се они сналазе у таквим околностима.

Првакиња Опере Сања Керкез оцењује да је време у коме се налазимо препуно изазова, како личних тако и професионалних.

„Није лако премостити ово време док се не створе услови да функционишемо нормално, нарочито не у опери која је многољудна.

И балетски играчи, не само у децембру, већ и свих претходних месеци, од почетка пандемије, наилазили су на многе препреке и

Програми у Народног позоришту, уз ограничен број места за публику, одржавају се уз поштовање свих мера заштите које прописује Кризни штаб у вези са епидемијом вируса корона

Мени лично много недостају представе, али пошто смо онемогућени то да радимо из епидемиолошких разлога, онда су и неки други облици извођења свакако пожељни и због кондиције уметника, а и због континуитета рада. Сада у свету функционишу углавном концертна извођења са смањеним ансамблима и са прописаним размаком између људи. Ситуација је таква и сви треба да се томе прилагодимо... Када се све смири треба спреман дочекати то време и са бољом верзијом себе ући у нормализован рад под регуларним околностима“, сматра Сања Керкез уз поруку да је у овом тренутку, ипак, најважније да будемо одговорни према себи, да чувамо себе, јер тако чувамо и друге.

Глумац Милош Ђорђевић који је недавно, у време док је спремао улогу у представи „Орландо“ прележао корону, открива да га је вирус много уморио и успорио.

„Иако позоришта не раде на уобичајени начин мислим да смо ми, који смо у процесу стварања нове представе, ипак привилего-

изазове с обзиром на то да је и њихова професија ризична, јер, такође, подразумева веома блиске контакте.

„Драго нам је што смо и у овом месецу успели да одржимо континуитет у раду, у складу са епидемиолошким мерама, и наставимо припрему премијере балета Мамац. Од када се, средином прошлог месеца, епидемиолошка ситуација погоршала, превентивне мере заштите на раду су се поштрвале и наша обавеза је била да их се строго придржавамо“, прича нам кореографкиња и солисткиња Сања Нинковић и наглашава да иако је веома тешко играти са заштитним маскама, нарочито деонице које су кондиционо захтевене, играчи су одлучили да, због свог и туђег здравља, све време раде са маскама на лицу.

„У овим измењеним животним околностима, за мене као играча, свако присуство на сцени добило је нови смисао и потврду важно-

сти онога што радимо. Срећна сам што сам у овом тешком и претећем периоду, добила прилику да исполним своју креативност као кореограф, и да заједно са играчима и целим тимом позоришта, дођем до завршнице припрема на премијери наше представе Мамац. У времену у ком избегавање болести заопла наш ум, не смемо заборавити на наше душевно здравље и морамо неговати контакте који се, кроз уметност, остварују у позоришту“.

Наводећи да се свако од нас сналази најбоље што може у околностима који су нас задесиле, јер је здравље, ипак, на првом месту, редитељка Ана Григоровић ову тврдњу поткрепљује чињеницом да се то најбоље „види из пажње коју управа пружа у концепирању програма и заштити на раду“.

„У опери смо пред константним редитељским изазовима око концепције програма у складу са мерама. Верујем да смо до сада успели да изненадимо и задовољимо публику различитим идејним, визуелним и сценским решењима. Не осећам тескобу или стрес у овим околностима, али нестрпљиво чекам да се створ-

мере предострожности како би заштитило запослене од ширења и оболевања од корона вируса. Такође, опрез и дисциплина зависи и од нас самих. Мој апел је да, свакако, треба бити обазрив и носити маске у затвореним просторима“.

Глумац Зоран Ђосић сматра да рад у овим околностима, изазваним корона вирусом, представља нешто што излази из оквира наших искустава.

„И ово време, као такво, је истовремено узбудљиво и застрашујуће, у сваком случају - апсурдно. Моји мотиви за рад варирају из минута у минут. У једном моменту театар, и ми у њему, чине ми се потпуно бесмисленим, а већ на следећем кораку осетим неку чудну енергију, најсличнију инагу, која понесе, и труду и жељи дају неопходни смисао. И тако у круг. Али мора се истрајати. За једног маратонца одустајање никада није била опција“.

Првак Опере Јанко Синудиновић указује да проблем у том сектору не представљају само наступи и наводи да је дисконтинуитет проба „тај који у дужем временском периоду може нарушити радни елан ансамбла и угрозити квалитет самих извођења“.

Концерт Опере Народног позоришта

ре услови за традиционална извођења оперских представа и припрему нових оперских продукција“.

Слично размишља солиста Балета и кореограф Игор Пастор који каже да му, сигурно као и публици, недостају целовечерње представе са редовног репертоара.

„Заиста је тешко радити у овим околностима. Док сам, у оквиру пројекта Млади кореографи спремао своју ауторску представу Седам српских трехова, свако тестирање је био нови изазов у страху од заразе и прекидања рада. Представа, нажалост, није имала заказану премијеру 20. децембра због повреде играча, али публика ће свакако имати прилику да је погледа премијерно већ после Нове године. Народно позориште је заиста предузело све

„Генерално, на глобалном нивоу, у сарадњи са СЗО, поставља се питање хитног доношења системских решења и правила функционисања опере у време пандемије. Њиховом стриктном применом, у многоме би се отклониле многобројне недоумице које тренутно заустављу наш радни процес. У мом личном односу према професији, постоје ствари без дилеме: прилагођавање новонасталим околностима, примена епидемиолошких мера без страха, вежбање и одржавање кондиције као обавеза и одговорност, а више него икад до сада - гајење љубави према уметности и музици, које суштински не може угрозити нико и ништа осим недостатак љубави“.

■ М. Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ: БАС ДРАГОЉУБ БАЈИЋ, ПРВАК ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Истражујем све музичке жанрове

Још у средњој Музичкој школи „Станковић“, бас Драгољуб Бајић показивао је изузетан музички потенцијал који је настао да надограђује као полазник Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта. Као један од најталентованијих младих уметника који се тих година појавио на сцени српске уметничке музике, веома брзо освојио је симпатије и публике и критике као солиста племени-те боје гласа, дубоког доживљаја интерпретације, велике музикалности и беспрекорне технике. У међувремену, 2003, постао је стални члан ансамбла Оперe националног театра, а последњих неколико година налази се у статусу првака.

„Седмнаест година у Оперe Народног позоришта и цео живот прожет музиком... Када се осврнем уназад, иза себе имам бројна признања, награде, наступе код нас и у иностранству, бројне улоге на позорници, и мислим да је публика то препознала“, каже нам популарни Баја на почетку разговора за „Позоришне новине“ и додаје: „Могу рећи да сам задовољан. Јер, када

погледам унапред, у будућност, има толико тога што бих желео још да урадим, у чему да се опробам, и то ми увек даје онај ветар у леђа да у овом тренутку радим најбоље што могу, и да постављам себи нове изазове, ширим хоризонте.

● **Шта издвајате као нешто највредније и најзначајније што сте постигли у том периоду?**

Ако бих посматрао тај период у целокупном животу, оно највредније, и моје највеће постигнуће су моја породица, супруга, деца. Богатство на којем сам захвалан. Наравно, музика је ту увек присутна, део је мене, као и мој професионални ангажман. Сваки наступ, и свака улога на позорници ми је једнако вредна, и значајна. Све бих могао издвојити као најзначајније, јер све шта сам радио донело ми је огромно искуство.

● **Након завршетка „Станковића“, примљени сте у Оперски студио Народног позоришта у Београду где сте усавршавали сценски покрет и вокалну технику**

код наше прослављене примадоне Бисерке Цвејић...

Захвалан сам на прилици да учим и сарађујем са Бисерком Цвејић, и веома ми је значајно рад са нашом заиста врхунском уметницом и педагогом. Оно шта ми је остало из тог периода јесте та ширина, слобода на сцени, време када дајеш себе и истовремено осећаш публику. Време када постајемо сви једно, у ритму музике. И тада сам заиста и спознао шта значи веровати у себе, и шта значи постављати себи изнова и изнова нове изазове, превазилазити сопствене границе, и проналазити себе у свему шта радиш. И та авантура траје и данас.

● **Факултет музичких уметности у Београду, соло певање, уписали сте у класи професора Николе Мијаиловића, још једног великог имена српске музичке сцене. Формално образовање на ФМУ је, наравно – без сумње, веома важно, али је, исто тако, и веома важно да певач, након завршетка студија, не сме да стане, што би се рекло, са радом на себи?**

Управо. На Факултету музичке уметности можете изградити добар темељ, добар почетак, а усавршавање се наставља у сваком наредном дану. Сваког дана научим нешто ново. Мене занимају сви музички правци, волим да се опробам у сваком ритму. Волим увек да пробам нешто ново, и то ме чини живљим. То ми даје енергије, богати живот. И тај процес траје, радујем се времену пред нама, новим улогама, новим наступима, новим изазовима.

● **Како се, нарочито у последњих десетак месеци, откада траје пандемија корона вируса, суочавате са изазовима у овим ванредним околностима, с обзиром на то да се, у складу са епидемиолошким мерама, оперске представе не изводе. Да ли су поврмени гала концерти, на којима сте учествовали неколико пута, довољни да певач остане „у форми“?**

Све нас је затекла ова година. Поред вести које сви пратимо, бринући за здравље својих најближих, за целокупну ситуацију у земљи, пандемија је показала и сву креативност музичара широм света. Почели смо да се повезујемо уз помоћ нових технологија, публика нас је пратила онлајн, а

емоције извођача нису изостаје. Снимање телефоном, певање по балконима, онлајн концерти из својих домова, људи из целог света који сарађују, певају, деле тренутак, то је нешто што заиста, када је музика у питању обележава ово време. Мислим да је прави певач увек у форми, да је публика ту, иза ћошка, на балкону, на малим или великим концертима, а да је до нас како ћемо се публици прилагодити.

● **На актуелном репертоару певате око двадесетак главних улога басовског фаха. Колико су роле које сте одиграли утицале на Ваш професионалан, али и приватан живот?**

Ових децембарских дана, Драгољуб Бајић, заједно са колегицом из ансамбла Оперe Народног позоришта Љубицом Вранеш, припрема Новојодички програм за Радио-телевизију Војводине под називом „Пријатељи заувек“ у оквиру којег у једној музичкој шешири и различитим извођењима музике свих жанрова. „У једном емоционалном путовању кроз музику, џезу, Нови Сад и нову зграду РТВ-а, сабирамо прошлости и окрећемо се будућности. То је први новојодички програм који се ради у новој згради Радио-телевизије Војводине, на Мишелуку, никлој на месту старе зграде срушене у НАТО бомбардовању, а главни слојан целој програму је Нова година нови почетак. За Љубицу и мене, што је било драгоценост искуство, да се поред извођења џеза ојробамо и у водичељском делу. Свима нама смо џожелели неке нове почетке у 2021. години“.

Свака улога и сваки наступ ми је изузетно значајан, почев од Музичке школе, преко Факултета музичких уметности до Оперe у Народног позоришту. Не бих ни једну могао издвојити, када једнако вреднујем сваки ангажман. Желим их себи још више, и надам се да ће година пред нама бити година у којој ћемо сви заједно уживати у бројним кул-

турним догађајима.

● **Читате ли критике, које памтите као најдраже?**

Волим да прочитам критику, волим да прочитам и леп и конструктиван текст, али сам себи најбољи и најзахтевнији критичар. Сваки савет, сваки подстицај, свака размена у музичком свету значи, и ја волим да размењујем мишљења и са колегама, са критичарима, новинарима, са публиком... Волим да размењујем и идеје, као и да размислим о унапређивању оног на чему радим.

● **Од последње оперске премијере у Народног позоришту прошло је десет месеци; реч је о Пучинијевој „Манон Леско“ у којој певате улогу Жерона де Раваара...**

Институција попут Оперe у Народног позоришту заиста је драгоценост за нашу земљу. Бити део такве приче, заиста је част. Као и певати у Пучинијевој опери. Увек је интригантно осетити лик, осетити време с краја 19 века, заћи у душу карактера, осетити музику и изразити је кроз глас и покрет, осликати музички роман. Заиста драгоценост искуство, фантастична екипа, тимски рад, и одличне успомене. Оперe желим дуг живот и свима нама који учествујемо још много наступа, али и аплауза. Уживање је када публика тај труд препозна.

● **Верди, Пучини, Доницети, Бизе, Вагнер, Чајковски, Моцарт...само су неки од бројних композитора у чијим операма сте наступали...**

Ја толико волим музику, од класичне до свих могућих жанрова да ми је увек тешко да издвојим било кога. Највећи изазов је у класичној музици савладати све у свом тоналитету. Осетити сваку ноту и сваки ритам и оживети је кроз глас.

● **Кад смо већ код гласа, ко вам је био узор?**

Од студентских дана, узор ми је био Ђезаре Сијепи, италијански оперски певач, који је важио за једног од најзначајнијих басова двадесетог века. С годинама, некако постајем узор сам себи, и све више верујем у себе. Неко би рекао да је то зрелост, али заиста, ја се радујем сваком новом ангажману, и свему шта музика може да ми пружи.

■ Микојан Безбрадица ■

СЕЗОНА 2020/21.
ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈАНУАР 2021.
СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЈАН	СРЕ. 13.	од 19.00	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
	СУБ. 16.	од 18.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
	НЕД. 17.	од 19.00	МАГИЧНА МУЗИКА концерт ансамбла Опере Народног позоришта
	УТО. 19.	од 19.00	Народно позориште подржава младе таленте ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ МАМАЦ , кореограф Сања Нинковић
	СУБ. 23.	од 19.00	ВИВА МОЦАРТ концерт ансамбла Опере Народног позоришта
	НЕД. 24.	од 19.00	ГАЛА КОНЦЕРТ БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
	СРЕ. 27.	од 19.00	Народно позориште подржава младе таленте ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ „МАМАЦ“ , кореограф Сања Нинковић
	ПЕТ. 29.	од 19.00	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја
	НЕД. 31.	од 19.00	„COSI FAN TUTTE“ - ТАКО ЧИНЕ СВЕ концерт Оперског студија „Борислав Поповић“
ФЕБ	УТО. 9.	од 19.00	Народно позориште подржава младе таленте ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ / ПРЕМИЈЕРА „СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА“ , кореограф Игор Пастор

ЈАН	НЕД. 17.	од 19.00	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧНИ драма Ерика Емануела Шмита
	ЧЕТ. 21.	од 19.00	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
	СУБ. 30.	од 19.00	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија

**ЗБОГ ВАШЕ БЕЗБЕДНОСТИ И ЕПИДЕМИОЛОШКЕ СИТУАЦИЈЕ,
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА**

РАДНО ВРЕМЕ МУЗЕЈА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
4, 5 и 8. ЈАНУАР ОД 11 ДО 16 ЧАСОВА
ОД 11. ЈАНУАРА СВАКИМ ДАНОМ ОД 11 ДО 16 ЧАСОВА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ
жели вам
радосне празнике и
срећну Нову годину!

2021